DAGBOEKBLADEN

:: DOOR LOMMÈCRE ::

7 April.

Wat ik reeds langen tijd verwacht heb, is vandaag gebeurd : Theo Dankler, een zoon van Papa's besten vriend, die me voortdurend met attenties overlaadde heeft mij zijn liefde verklaard. Ik wist, door de intuïtie, die een vrouw bij zulke dingen altijd heeft, dat het gebeuren zou. Ik houd van hem en hij hield van mij, dat wist ik en dat kon ik uit iederen blik van zijn oogen en uit ieder woord opmaken, en ik was het met mezelf al eens geworden, dat wanneer hij me vragen zou, ik geen neen zou zeggen. Nu heeft hij mij gevraagd, vanmiddag, toen we samen na het tennissen naar huis gingen, en ik, . . . ik heb „neen" gezegd. Niet omdat ik minder van hem zou zijn gaan houden, neen, daarom niet, maar alleen omdat ik hem eerst wil laten voelen, dat hij moeite voor me zal moeten doen, dat ik me niet maar zoo eentwee-drie in zijn armen werp. Hij moet me anders, heviger vragen. . . Papa zou natuurlijk zeggen, dat het grillen zijn om iemand af te wijzen wanneer je van hem houdt, daarom zeg ik er hem ook nog niets van, maar als Mama nog leefde — goeie, lieve Mama, waarom ben je toch zoo gauw van ons weggegaan — dan zou ze mij gelijk geven. Wij meisjes zijn het aan ons zelfrespect verplicht, dat we ons maar niet geven. En ik wil nu eenmaal dat hij me om mijn liefde vraagt, er om smeekt. Ik wil genieten van mijn triomf. En hij zal er om smeeken ; ik ben ervan overtuigd dat hij terug zal komen en me *anders* zal vragen zijn vrouw te worden.

Hij was wèl ontdaan, de arme jongen. Hij zal zoo'n botte en koele afwijzing ook niet verwacht hebben. Maar dat is zijn eigen schuld. Had hij me ànders gevraagd, dan zou ik geen „neen" gezegd hebben. Maar hij zal eerst moeten leeren moeite voor mij te doen. En als hij dàn terugkomt, dan zeg ik jà, want .. ik houd van hem.

10 April. — Ik ben, hoewel ik anders nooit Woensdags ga tennissen, toch geweest vandaag, alleen om Theo te ontmoeten. Maar hij was er niet. Hij vindt het zeker een beetje shocking om me, na het blauwtje dat ik hem heb laten loopen, direct weer terug te zien. Maar dat is niets erg, we weten beiden, dat we van elkaar houden, en het rijmpje zegt :

Hoe langer men iets
moet ontberen,
Hoe meer men het gaat
begeeren.

Geduld dus maar! Misschien is hij wel moed aan 't verzamelen voor een tweeden aanval ! Want hij zàl terugkomen en me ànders vragen, o ja, ànders . . . hij moet me veroveren, moeite voor me doen, tóónen, dat-ie me noodig heeft . . . zooals *ik* hem. Maar ik, *ik* wil het niet laten merken, doch hij moet het.

15 April. — Zou ik me in Theo vergist hebben ? Ik heb hem, sinds hij mij gevraagd heeft, niet meer gezien, en vanmiddag, toen ik kransje had, vroeg Willy Ensemeier, of ik soms ook al gehoord had, dat Theo naar Amsterdam zou gaan, om verder te studeeren ? Ze kon het moeilijk gelooven, zei ze, dat hij, die hier zijn vrienden en kennissen had, zoo plotseling weg kon gaan naar een stad, waar hij niemand kende : maar toch moest het zoo zijn, want ze had het reeds van verschillende kanten gehoord. Ik had natuurlijk moeite mijn ontroering te verbergen.

O, als dat waar is, àls hij weggaat, dan is het natuurlijk omdat hij mij niet meer ontmoeten wil. Als het waar is, dan, o dan is alles uit, dan heb ik het spel verloren, dan is de inzet, mijn geluk, weg. En ook het zijne . . Was het dan misschien toch niet goed van me ? Heb ik schuld eraan ? Ja, ik gevoel nu wel een beetje wroeging, dat ik hem zoo bot, zonder hem eenige hoop te laten, heb afgewezen, maar als hij toch werkelijk veel van me houdt, dan zal hij door die éene weigering toch niet ontmoedigd wezen ? 't Is wel waar, Theo heeft karakter, en hij is gauw beleedigd. Hij wou dien middag ook niet eens meer verder met mij mee gaan naar huis, maar veinsde wat vergeten te hebben bij het aankleeden in het tennishuisje. Met een stijve buiging en een excuus stamelend, ging hij terug. Zou hij werkelijk onverschillig te toonen, zoodat hij gelukkig niets aan mij gemerkt heeft. Daar ben ik blij om, want wat zou hij boos zijn geweest, Papa, die altijd zijn mond vol had over Theo en zeker geen beteren partij voor mij zou wenschen.

Ik heb er nu wel vreeselijk veel spijt van, dat ik zoo met hem gespeeld heb. Arme Theo, wat moet je je beleedigd en ongelukkig gevoelen, dat je om *mij* de stad wilt uitgaan. Ik heb je nu natuurlijk voor goed verloren, want *ik* kan je toch niet vragen, zeggen hoe erg het me spijt. Misschien, àls je bij ons afscheid komt nemen, kan ik je wel laten merken, dat ik tòch wel van je houd, Theo, en dat ik niet ben, waarvoor jij me houdt : een flirt. Maar misschien komt hij wel geen afscheid nemen, of komt hij als hij weet, dat ik niet thuis ben . . . Maar ik zal thuis blijven, wachten, net zoo lang tot je komt, Theo, want ik moet, ik *wil* je nog spreken. Want het was toch slecht van me wat ik gedaan heb. Het zal wel een les zijn voor mij, maar een harde les. Véél te hard en te wreed.

Een oud-Hollandsch Chemisch Laboratorium van het Medisch-Pharmaceutisch Museum, ingericht door Dr. Daniels in het Stedelijk Museum te Amsterdam.

Een oud-Hollandsche Apotheek van het Medisch-Pharmaceutisch Museum, ingericht door Dr. Daniels in het Stedelijk Museum te Amsterdam.

11 Mei. — Ik heb in lang niet geschreven. Wel heb ik gedacht en gedacht, veel, heel veel, maar ik kòn niet schrijven. Wat zou ik anders hebben moeten schrijven dan een aanklacht tegen mezelf? Theo is al weg . . . Hij *is* afscheid komen nemen, maar hij was erg koel en gereserveerd . . . . vooral tegenover mij, zoodat ik niet dùrfde toonen, wat een spijt ik heb, dat het zóo is afgeloopen. Ik moest wel, ondanks mezelf, ook teruggetrokken doen. O, het was vreeselijk, voor ons allebei, om zóo tegenover elkaar te moeten huichelen ! Want hij zal toch ook nog wel van mij houden, al laat hij het niet merken en al beheerscht hij zich? Papa heeft het ook gemerkt, want toen Theo weg was, zei hij, met een knipoogje — hij bedoelde natuurlijk heel wat anders — „Je lui schenen allebei nogal onder den indruk van het afscheid te zijn. Nou, het is ook jammer, dat hij weggaat, niet ?" Ik kòn niets antwoorden, maar ben naar boven gevlogen en heb op mijn bed liggen huilen.

Arme, beste Theo, ik houd zooveel van je, en wat heb ik je aangedaan ! O, vergeef me maar en vergéét me . . . daarvoor ga je nu toch naar Amsterdam, om mij, die flirt, die je hoofd op hol gebracht hebt, te vergeten. Ik durf mezelf niet aan zien, zóo schaam ik me. Ik voel het heel goed, Theo, hoe er iets in je gebroken moet zijn, iets heel moois en liefs, zooals er ook in mij iets gebroken is, mijn trots. In mijn hart is nog de liefde voor jou, maar bij jou moet ze wel weg wezen en moet er verachting voor in de plaats gekomen zijn . . . Ja, je moet me wel verachten, omdat ik zoo met je gespeeld heb.

23 Mei. — Vanmorgen ben ik pas laat opgestaan. Ik gevoel me niets in orde en ben zoo moe en lusteloos. Al een paar dagen. Papa was natuurlijk ongerust, omdat ik nog niet op was, toen hij naar kantoor ging. Hij wilde een dokter laten halen, want hij is altijd zoo vreeselijk bang voor ziek-zijn, omdat Mama zoo onverwachts gestorven is. Maar ik wil geen dokter hebben. Wat kan 'n dokter mij helpen ? Kan die me Theo teruggeven en uit mijn hart de wroeging wegnemen, omdat ik zijn geluk verwoest heb ? Want het is de wroeging, die mij zoo doet zijn. Ik durf niet denken aan hem, hoe hij daar nu heel alleen treurig op zijn kamer zit . . en toch mòet ik . . . ik zie altijd dat koele, strakke gelaat, met dat stille verwijt in de oogen. . . En ik droom vaak zoo afschuwelijk van hem. Dat vooral is erg afmattend.

Soms, soms is het of een innerlijke stem mij zegt, dat ik naar hem toe moet gaan, hem zeggen, dat ik verkeerd deed en er spijt van heb. En o, dan zou ik wel naar hem toe willen vliegen, hem willen smeeken mij te vergeven. Ik zou hem dan zeggen, hòe lief ik hem heb, en dat ik alles dulden wil, zoo ik hem maar zijn geluk kon teruggeven en hij me wilde toestaan, van hem te houden. Veel, heel veel van hem